

PODNOŽJE

* * *

kako mi je, kada drugi misle da mi je dobro
(jer nisam slepa, jer nisam bogalj, jer nisam mrtva)

ako hoću da opišem, nema reči
jer blaga inkontinencija nije nikakva bolest
defekt u očnom dnu nije slepilo
jer kalcifikacija zgloba, otežano disanje i karijes dođu s godinama
jer siromaštvo kao i bogatstvo poneti nećeš sa sobom u grob
(i to nek ti bude za utehu)

kada hoću da kažem, usta presuše
jer nije isto kada umiru ljudi koji te vole
i kada nisi voljen
i stid me je i strah da će reći da mi ništa ne fali
jer moj doživljaj sveta i vremena može da ima samo neko sit, u doba bez rata
(ako nema rata, onda je mir, zar ne)
(ako si sit sereš, zar ne, i ti sereš, ti samo sereš)
moj doživljaj sveta i vremena je
jedna duboka gusta i tamna tuga
jedna čvrsta teška i gruba stiska
(o ja, kojoj ništa ne fali)
(o ja, ubogi ateista)
je kao grudva vučenog testa
koju neko tanji širi vuče i rasteže
i samelje te i raspe po testu i u njega zavije
i štrudla si
prava skuvana, spržena štrudla
koju niko neće

* * *

Neke zakonitosti su neupitne.
Hiperbola i apscisa se spoje.
Sve će biti dobro.
Veče, jutro:
Bla bla bla.

* * *

Dajte paganinu polugu u vasioni i oslonac pod nogama.
Izmaći će ga, podnožje.
Sve će biti dobro.
Veče, jutro, osmi.

Toga se plašimo:

* * *

sveće bito dobro je često ležao sklupčan na pragu,
preskakala sam ga,
ponekad bih se spotakla o njega i opsovala,
a onda sam malo više podizala noge,
automatski
ponekad je izlazio na sunce kao gušterčić,
na fotelju, tepih, policu za knjige,
ponekad na pločice u kupatilu ili čak u kadu,
ako bi napolju bilo zaista vruće.
i tako.

s vremenom mi više nije smetao,
postao je neprimetan,
u našoj kući više nije bilo psovski
i tako.

* * *

slično je bilo i sa nadom.
klupko → spoticanje → psovanje → podizanje nogu više

ignorancija → tolerancija

na sve se navikneš.
navika stara dobra košulja.
po večeri se dan poznaje.

* * *

nada nema boju,
jednom je rekao plaćenik.
pogledala sam i gle:
nada je bezbojna.

neupadljivo je.
ako dignješ nogu dovoljno visoko,
ne primetiš da je tamo negde.

* * *

da su rasla (nada i svećebitidobro),
tiho i polako,
to niko ne bi primetio.
čini mi se.

ali, bez brige nisu:
nisam ih ni hranila ni pojila.
nisam ih bacila ni zakotrljala u dolinu:
morali su da žive od vazduha.
he-he-he!

* * *

sanjala sam,
sanjala sam
da hodam našim gradom,
ulicama:
da sam ga negde u daljini videla.
da se vratio.

da je Rupert ponovo tu.

* * *

jednog jutra su ležali kraj mene (nada i svećebitidobro),
jedno s moje leve, drugo s desne,
jedno s glavom podnu nogu,
drugo kraj uzglavlja –
ispravljeni,
pruženi,
izvijeni iz večnog klupka,
oboje blizu mog tela,
ravni kao špaga, kao pitoni:
kao da me mere,
kao da bi hteli da me prožderu,
da progutaju ono malo⁷ mene,
što je još ostalo

(Sa slovenačkog prevela **Ana Ristović**)

⁷ jedan i četvrtina na pola odn. 0,625.